

(cura bonorum), takže by tu nebylo lze ani odkázati na obdobu posledního odstavce článku XXII. úv. zák. k j. n., nýbrž spíše naopak na obdobu druhého odstavce téhož článku, jenž nařídil postoupení poručenských a opatrovnických spisů příslušným soudům hned dnem účinnosti jurisdikční normy. Nemohlo tedy býti jinak rozhodnuto, než se stalo.

Čís. 10519.

Žádají-li o b a manželé o přeměnu rozvodu v rozluku (§ 15 rozl. zákona) a má-li každý z nich obecné sudiště v obvodu jiného krajského soudu, jest podle § 28 j. n. určití soud pro vyřízení žádosti místně příslušný.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, Nd I 80/31.)

Nejvyšší soud ustanovil podle § 28 j. n. krajský soud v Táboře za onen soud tuzemský, který bude místně příslušný k provedení řízení a k rozhodnutí o žádosti Marie R-ové v Š. a Josefa R-a v L. u Prahy, by bylo jejich manželství, rozvedené usnesením okresního soudu v Táboře ze dne 29. září 1928, rozloučeno pro nepřekonatelný odpor,

n e b o ť

žádost podávají souhlasně o b a manželé a každý z nich má svůj obecný soud v obvodě jinakého krajského soudu, takže zde není předpokladů pro místní příslušnost tuzemského soudu ve smyslu § 20 čís. 3 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. pro vykonávání soudnictví v tomto směru (sr. také rozhodnutí čís. 7214 sb. n. s.).

Čís. 10520.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Povolení rozluky podle § 17 zák. může se domáhati i ten i onen z manželů, bez rozdílu, zda byl v rozvodovém sporu stranou žalující, či stranou žalovanou, dále zda manžel domáhající se rozluky byl na rozvodu převážně neb i výhradně vinen, leda, že by návrh na povolení rozluky odporoval dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, R II 14/31.)

Manželství stran bylo právoplatně rozsudkem rozvedeno od stolu a lože z viny manželovy. K návrhu manžela povolil soud prvního stupně rozluku manželství z viny manželovy. Rekursní soud k rekursu manželky napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.